

Theater blijft voor Ursul de Geer de moeder der dingen

“Tegenwoordig moet alles alleen maar leuk”

Foto: Ruud van Gessel

Een van de eerste foto's van Ursul de Geer in de archieven van Beeld en Geluid, op de set van het programma Recht van spreken.

Ursul de Geer richt zich tegenwoordig voornamelijk op theater: “Samen ergens wekenlang naartoe werken, dat gaat heel ver en heel erg diep.”

Begin jaren negentig draaiden de BCN-machines (Broadcast Center Nederland) nog op volle toeren. Met de komst van RTL deden de facilitaire bedrijven meer dan goede zaken. Dat gold niet voor de Nederlandse Publieke Omroep. RTL 4 liet de kijkcijfers van de NPO dramatisch dalen. Publieke omroepbazen vonden dat er daarom maar gehakt moest worden. Vooral de programmacategorie ‘vrijblijvende programmering’ moest het ontgelden. ‘Hilversum zet mes in praatshows’, kopte Privé. Op de studiovloer moesten de koppen van een aantal presentatoren rollen. Ook bij de NCRV waar Ursul de Geer de talkshowmaster was.

De Geer: “Voordat ik bij de televisie kwam, was ik toneelregisseur. Na mijn televisiewerk heb ik die draad weer opgepakt. Maar ik heb 15 jaar, met veel plezier, voor de beeldbuis gewerkt. Het begon met een talkshow bij de NCRV. Daar kijk ik met enige weemoed op terug. Ik mocht iedereen uitnodigen die ik wilde hebben. In die tijd was het taboe dat je twee buitenlandse gasten in één show had. Bij mij waren Fay Weldon en Kofi Yamgnane, de eerste zwarte burgemeester in Europa, in dezelfde aflevering te zien. Het programma is van de buis gehaald omdat de NCRV vond dat mijn

programma na *Kerkepad* te weinig scoorde. Toen kreeg ik de kans om een wekelijkse talkshow te doen voor RTL. Een programma dat nog had bestaan als ik geen voetvolley had bezocht in Juan les Pins. Toen ik zag wat daar allemaal op de boulevard en het strand gebeurde, dacht ik hier moet een camera bij. Zo is *Het is hier fantastisch!* ontstaan. Het programma scoorde enorm en mijn talkshow bij RTL werd wegens dat kijkcijfersucces niet gecontinueerd. Na zes jaar had ik geen zin meer om me schreeuwend verstaanbaar te maken in de feestdiscotheken en ben ik gestopt. Nu zou ik *Het is*

hier fantastisch! revisited willen maken. Een programma over al die lallende en schreeuwende mensen van toen. Kijken wat er van ze terecht is gekomen. Vermoedelijk zitten ze nu met vrouw en kinderen op een mooie rustige camping in Frankrijk van hun vakantie te genieten. Voor mij blijft de diepgang van het toneel, de moeder der dingen. Onlangs heb ik de regie gedaan van *Leeftijd* met Josine van Dalsum en haar zoon Aram. Een stuk over kanker waarvan het publiek weet dat de hoofdrolspeelster zelf ook kanker heeft. Twijfel en wanhoop zijn dan elementen waar je zorgvuldig mee om moet gaan. We balanceerden daarbij op de rand van echt en onecht. Dat is het mooie van toneel. Samen ergens wekenlang naartoe werken, dat gaat heel ver en heel erg diep. Vroeger zag je dat op de televisie ook. Tegenwoordig moet alles alleen maar leuk zijn. Maar dat zal niet lang meer duren. Ik zie dat andere tijden zich al aandienen.”

Deze serie komt tot stand met medewerking van het Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid ■